

Răzuind orele, refuzând așteptarea.

Camelia Florescu

Aș putea să mă arunc în coaja subțire a timpului cu capul înainte,
Să nu mai conteze cine ești tu, cine ți-a fost ea, cine mi-a fost el,
Și strigându-mă în tainul orelor, să mă descui din trup și să adulmec zarea.
Aș putea să nu mai alerg înaintea furtunii, cu umerii aduși de neputință
Ci să-ntregesc crupa albastrului din mine cu puțină atenție și puțină dezordine.
Să las pescărușii dorinței să-și desfacă aripile spre nicăieri
Și vinul roșu din sărutările promise să-l beau încet, tihnit, delăsându-mă,
Uitând că la masa mea stau de prea mult timp, doar eu.
Aș putea prin răscumpărare, să pariez pe mine,
Pe mine și pe năravul de a-mi îmbrăca pistruii cu palmele tale arcuite.
Încă mai cred că-n sâmburii adevărului, ascunși sub gânduri undeva,
Stau ferecate herghelii de patimi, stoluri de aproape imposibilă tandrețe.
Aș putea să par confuză și deșertăciunea vremurilor să mi se pară strâmtă,
Cum la fel de bine, cine m-a gustat clandestin, știe că nu timpul rezolvă totul.
Aș putea uneori să mă arunc pur și simplu în coaja subțire a timpului,
Răzuind orele, înfruntând umbrele , refuzând așteptarea.